

23. 2. 1963

Už je to víc jak rok, co jsem vyrazil z domova do Číny a zatím to nevypadá, že bych se měl v nejbližší době vracet. Přesouvám se z místa na místo, sotva se stačím s někým seznámit a už si musím balit kufry. Okouzlení z exotického prostředí už dávno vyprchalo. Mámu slyším jen jednou týdně v telefonu, s přáteli si píšeme dopisy, ale trvá věčnost, než přijdou. Překvapilo mě ale, že se mi nestýská tolik, jak jsem očekával, že bude.

Taky se mi obnovilo zranění ramene, bolí mě to a doktoři mi řekli, že to už o moc lepší nebude. Bolest se bude stále vracet. To mi připomnělo různé plány, které jsem měl a které se kvůli tomu už nikdy nenaplní.

Za ten uplynulý rok jsem si uvědomil, že tam doma v Brně to vlastně není moje pravé doma. Mám to tam rád, mám rád lidi, přírodu, ale cítím, že životu něco chybí. Jako by nebyl úplný. Jako by byl rozbitý a pak slepený jako nějaké váza. Kazí ho nemoci, lidé si ubližují. Tak to přece nemá být!

Zjistil jsem, že se těším do nebe. Až si mě jednou Pán povolá k sobě, budu doma. Není to tak, že bych se chtěl schválně zabít. To ne, ale už se těším do cíle cesty. Všechno tam bude, jak má být. Jak píše apoštol Pavel:

My ale máme občanství v nebi, odkud očekáváme Spasitele - Pána Ježíše Krista. Ten promění naše ubohé tělo do podoby jeho slavného těla, a to mocí, kterou je schopen podmanit si vše. (Filipským 3:20-21)